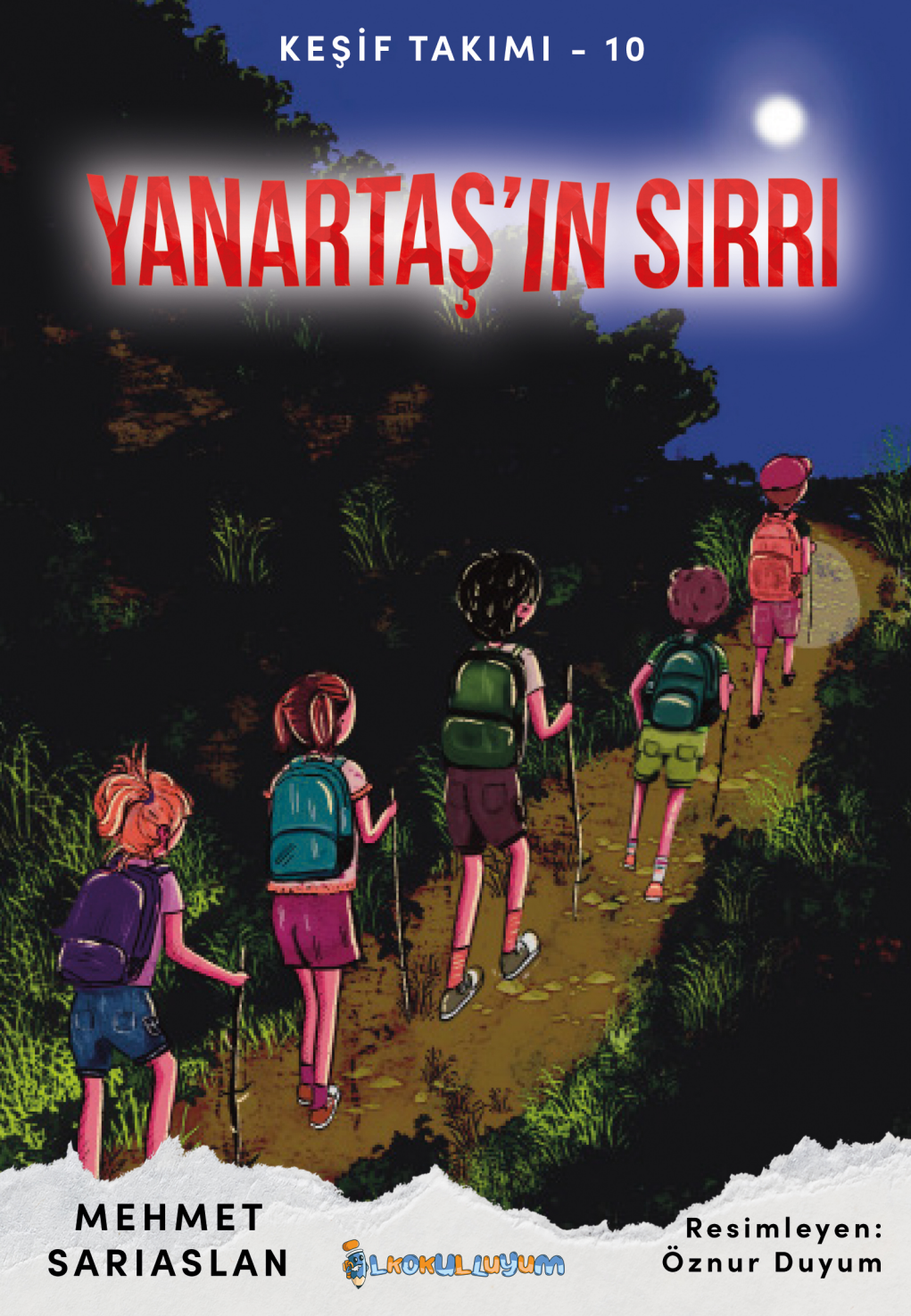

KEŞİF TAKIMI - 10

YANARTAŞ'IN SIRRI

MEHMET
SARIASLAN

Resimleyen:
Öznur Duyum

KEŞİF TAKIMI - 10

YANARTAŞ'IN SIRRI

MEHMET SARIASLAN

1. Baskı -İlkokulluyum Yayınları, İstanbul 2023

KEŞİF TAKIMI - 10

YANARTAŞ'IN SIRRI

MEHMET SARIASLAN

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, İlkokulluyum Yayınları'na aittir. Tüm hakları saklıdır.

Yayınevi Sertifika no:

Matbaa Sertifika no:

Yazar: Mehmet Sariaslan

Resimleyen: Öznur Duyum

Editör: Ebru Türk

Yayın Danışmanları: Dr. Öğrt. Üyesi Gürbüz Çalışkan

Dr. Tolga Alver

Yayın Koordinatörü: Burak Demir

Grafik Tasarım: Ayşe Günay

Baskı ve cilt: Anıt Matbaacılık

www.ilkokulluyum.com

**Bandrol uygulamasına ilişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.**

Ağustos ayının sonlarıydı. Güneşin tadını çıkaracağımız son günlerdi. Babam ve annemin işleri çok yoğun olduğu için bir türlü fırsat bulup da denize girememiştik. Yaz boyu Hakkı dedeme bahçe işlerinde yardım ettik. Dile kolay tam bir ton kiraz topladık. Hâl böyle olunca da epey yorulduk. Bir gün evde iyice sıkılan Kerem:

-Baba, bu sene galiba denize gitmeyeceğiz.

-Neden böyle düşünüyorsun?

-Okulumuzun açılmasına az kaldı, hâlâ plan yapmadık.

-Benim de size bu konuyla ilgili güzel bir haberim vardı.

Çam devirdiğini düşünen Kerem biraz utandı. Bir sürprizi bozmuş gibi hissetti. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

-Üç gün sonra bir gece yolculuğu yapıp sabah Antalya'da olacağız. Arkadaşım Çıralı'da bir bungalow kiralamış. Memleketlerine dönecekleri için evi boşaltıyorlarmış. Bize de kalmamız için teklifte bulundular.

Çocuklar Mehmet Bey'in ağzından çıkacak bir çift lafa odaklanmışlardı. "Kabul etmedim." dese hepsi boynu bükük kalacaklardı. Ama tam tersi bir durumdada yeni bir macera onları bekleyecekti. Baba kabul ettiğini

açıkladığında çocuklar bastıkları yeri bilmediler. Hızlıca hazırlıklarını tamamlayıp üç gün sonra yola koyuldular. Gece geç saatlerdi. Günün yorgunluğuyla birlikte arabada tüm aile uyumuştı; Mehmet Bey dışında. Uzun yola çıkmak onun için bir zevkti. Türk sanat müziğini açar, kimseyi rahatsız etmeden tıngır mıngır giderdi. Yolculuğun sabahında çocukların yüzüne güneş ışığı vurmaya başlamıştı. Hafiften gözlerini aralayan Gülce hayranlıkla:

-Yemyeşil bir doğa. Her yer ağaçlarla kaplı; dağlar bile.

Ana yol bittikten sonra Çıralı sapağından içeri girdiler. Yol boyunca portakal, mandalina bahçeleri içerisinde devam ettiler. Camları açtıklarında ise ağaçlardan gelen enfes kokular, arabanın içini doldurmuştu. Mis ko-

kular eşliğinde ilerlerken patika bir yol karşılarına çıktı. Bu yolun dört bir yanı ağaçlarla çevriliydi. Yolun sonunda ise aile dostları Ersan Bey onlara el sallıyordu.

Mehmet Bey'in kapısını açan Ersan Bey:

-Çok özledik sizleri. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Tatil vesilesiyle bir araya gelmemiz harika oldu.

-Katılıyorum değerli dostum. Eski günler aklıma geldikçe içime hep bir hüznün çökerdi. Şimdi seni görünce içim kıpır kıpır oldu.

Kapıda özlem gideren iki aile bungalovun bahçesine geçtiler. Burası küçük ama şirin bir bahçeydi. Sarı, mavi, beyaz pek çok çiçek türüyle süslenmişti. Bahçenin bitiminde başlayan ağaçlar ise evin bekçileri gibiydi. Keşif Takımı ve ailesi bahçede dinlenirken taze demlenmiş çay kokusu etrafı sarmıştı.

Ardından misafirlere yeşillikler eşliğinde hazırlanmış kahvaltı ikram edildi. Kahvaltı bitiminde Ersan Bey:

-Kemal ve Selin sizinle birlikte koylara gidip yüzmek istiyor. Gitmek isterseniz bir saat sonra tekne turu var.

Keşif Takımı'nın gönlüne göre bir teklifti. Vakit kaybetmeden kahvaltılarını bitirdiler. İki aile bungalovdan çıkıp sahile doğru yürümeye başladı. Ağaçların arasından kuş cıvıltıları eşliğinde yürümek yol yorgunluğunu unutturmuştu. Çok geçmeden sahile vardılar. Ersan Beylerin evi Çıralı sahile oldukça yakındı. Sahile vardıklarında yaklaşan tekneyi gördüler. Tekneye doğru koşarken Eymen'in ayağı sahildeki bir demir parçasına takıldı. Yere düşen Eymen:

-Bu demir parçasını buraya kim koymuş olabilir?

Eymen'i yerden kaldıran Kemal:

-Onlar birer yuva. Daha önce hiç görmedin mi?

-Karaya vuran balıklar için mi?

-Hayır. Caretta caretta için yapılmış yuvalar. Bu canlılar; sırt kısmı kahverengi veya kırmızımsı, alt kısmıysa açık sarı renkte deniz kaplumbağalarıdır. Yaşamlarının neredeyse tamamını denizlerde geçirirler. Çıralı kumsalını da üreme alanı olarak kullanırlar. Kafasını kaşıyan Gülce:

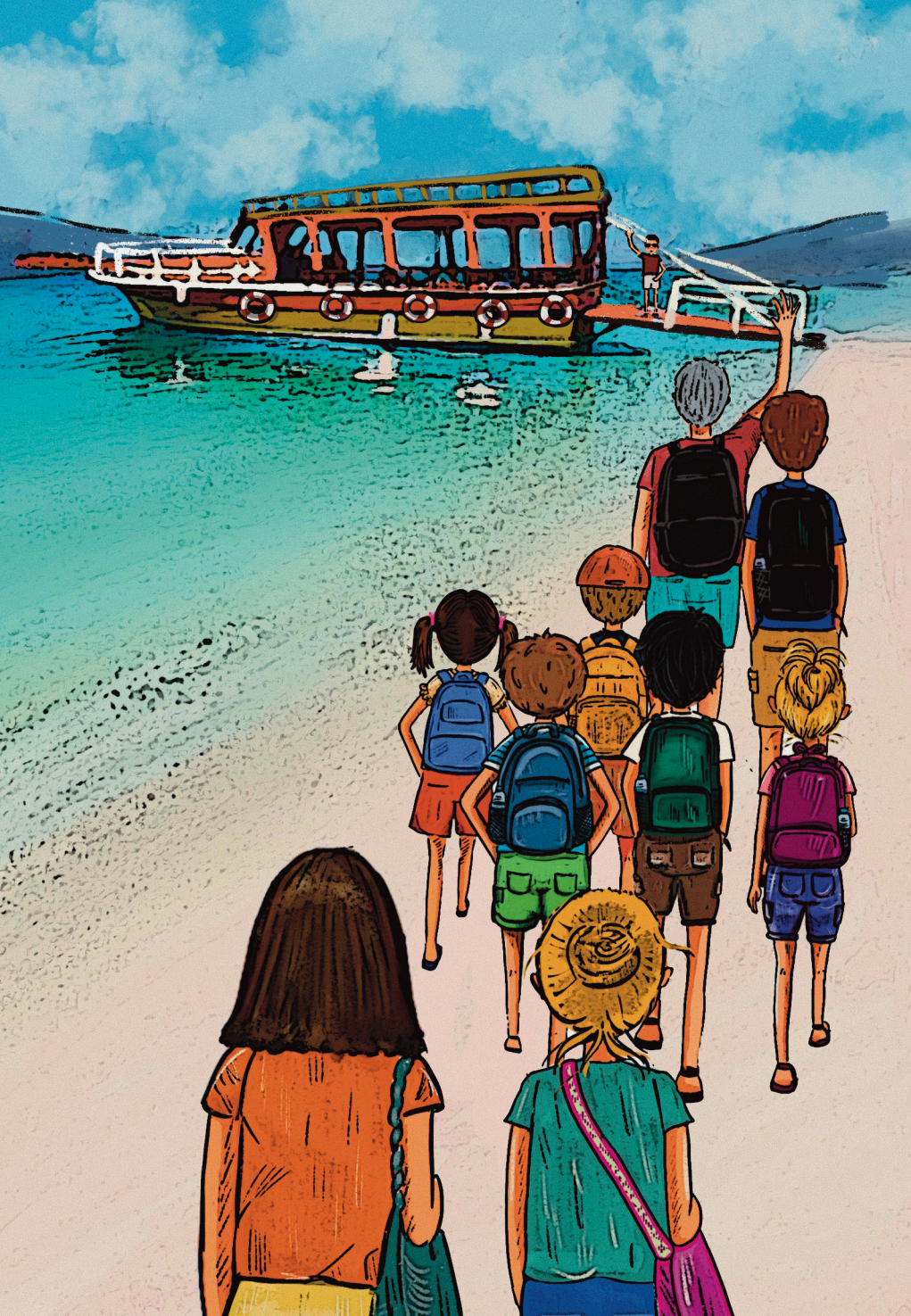
-Peki bu kafeslerin görevi ne? Kimler tarafından koyulmuş?

-Caretta caretta, büyüdülerinde yumurtlamak için yumurtadan çıktıkları yere geri dönüyorlar. Aynı alana yumurtalarını bırakıyorlar. Bundan ötürü Çıralı, Caretta caretta caretta'nın dönüp dolaşıp geldiği bir alan olu-

yor. Bölgeye gelen deniz kaplumbağalarının yumurtlama yerlerini ve zamanlarını kontrol eden ve yumurta sayımı yapan gönüllüler bulunuyor. Kafesleri yerleştirenler de aynı kişiler. Ağabeyini dikkatlice dinleyen Selin:

-Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkânıdır, atasözü geldi aklıma.

Selin'i tasdik eden bir el hareketi yapan Ersan Bey, tekne kaptanını selamladı. İki ailenin üyeleri tekneye bindiler. Tekne görünüşünden daha büyüktü. Büyük bir güvertesi, birden fazla kamarası vardı. Çocuklar hemen güvertedeki oturma alanına kuruldular. Adrasan Koyu'na doğru yola çıktılar. Denizdeki dalgalar eşliğinde ilerlediler. Mavinin her tonuna sahip bu koyu çevreleyen dağlar ağaçlarla kaplıydı. Koya ulaştıklarında teknenin inip koyu gezdiler. Güneşin ısıttığı bil-

lur sularda yüzdüler. Biraz dinlendikten sonra kaptanın çağrısıyla ikinci koy gezisi için tekneye bindiler. Bu kez rota Ceneviz Koyu idi. Adrasan ile Olimpos arasında bulunan bu koy, turkuaz rengindeydi. İnsanı dinlendiren ve huzur veren bir yapısı vardı. Tekne kıyıya yanaştığında herkes çakıl taşlarıyla bezenmiş kumsala atladı. Kumsalın başlangıcından itibaren başlayan ağaçlar, şemsiye görevi görüyordu. Buraya yüzmeye gelen herkes çok şanslıydı. Orman, dağ ve deniz üçlüsü uyum içindeydi. Hava çok sıcak olduğu için büyük bir ağacın gölgesinde oturdular. Yanlarında getirdikleri yiyecek ve içecekleri tükettiler. Tam o esnada ağaç dallarının kıpırdadığını duydular. Koyda onlardan başka kimse yoktu. Tedirginliği yüzünden belli olan Gülce:

-Sincap olabilir mi?

Sesin geldiği noktaya odaklanmışken farklı bir yerden gelen sesle irkildiler:

-Merhaba.

Herkes şaşırmıştı. Ersan Bey:

-Ödümüzü patlattın evlat. Sen de kimsin?

Bu soruyla birlikte ağaçların olduğu yerden iki çocuk daha çıktı. Sanki ormanın her yerinden birileri çıkacak gibiydi. Gelenler yaşları sekiz veya dokuz civarı olan üç çocuktuktu. İçlerinden kısa boylu, renkli gözlü ve hafif çilli olanı söze girdi:

-Yukarı tarafta küçük bir kulübemiz var. Beş kişilik bir aileyiz. Sahile doğru gezmeye gelirken sizi fark ettik. Tanışmak istedik.

Sempatik çocuğa herkesin kanı kaynamıştı. O kadar sevimli konuşuyordu ki sözleri Ersan Bey'i bile yumuşatmıştı. Yüzün-

de belli belirsiz bir gülümseme ile Mehmet Bey:

-Biz ormanlık alanda başka birileriyle karşılaşacağımızı düşünmemiştik. Şaşkınlığımızı mazur görün.

Bir süre çocuklarla sohbet ettiler. Uzak-tan kaptanın sesi duyuldu:

-Gün batımını denizde seyretmek ister misiniz?

Ceneviz Koyu'ndan ayrılma vakti gelmişti anlaşılan. Koydaki çocuklara ve turkuaz sulara veda edip tekneye bindiler. Tekne denizin üstünde hafif yalpalayarak ilerlemeye başladı. Güneş batmak üzereydi. Kırmızı, turuncu ve sarı renklerinin semada dans edişini izlediler. Yaklaşık bir saat süren bu keyfin ardından Çıralı'ya ulaştılar. Kaptana teşekkür edip sahile adımlarını attılar. Eymen'in

aklı hâlâ deniz kaplumbağalarındaydı. Eğilip Kemal'in kulağına:

-Caretta caretaları çok merak ediyorum. Onları yakından görmemizin bir yolu yok mu?

-Var aslında. Bu canlılar geceleri yumurtadan çıkıyorlar. Yemekten sonra buraya gelirsek onları uzaktan izleme şansımız olabilir.

Gözlerinin içi gülen Eymen; haberi hemen Gülce, Kerem ve Selin'le paylaştı. Diğerleri de kaplumbağaları yakından görecekları için heyecanlandılar. Günün yorgunluğuyla birlikte eve geçen iki aile yemek telaşına girdi. Evdeki lezzetli yemeklerin ardından çay faslına geçilmişti. Durumu fırsata çevirmek isteyen Kemal:

-Siz çaylarınızı içerken biz de sahilde dolaşabilir miyiz?

Keyfi yerinde olan Ersan Bey:

-Elbette ama akşamleyin denize girmek yasak biliyorsun. Aynı zamanda da tehlikeli.

-Biz sadece uzaktan deniz kaplumbağalarını izleyeceğiz.

-Uzaktan izleyin, hayvanları ürkütmeyin sakın!

İzni alan çocuklar, çok mutlu oldular. Çantasını yanına alan Selin, Kemal'in işaret ettiği birkaç eşyayı da çantasına atmayı ihmal etmedi. Sahile doğru yürümeye başladılar. Kısa bir yürüyüş ile kumsala ulaştılar. Kumlu alanda etraf ıssızdı; kimsecikler yoktu. Kumsala koyulan demir kafeslere doğru ilerlediler. Bir kafesi uzaktan gösteren Selin:

-Bakın burada bir tane var. Rahatsız olmasın diye feneri uzaktan tutuyorum. Çok hassas

hayvanlar; en ufak hareketimizden ürkebilirler. Bu dostça hareketi fark eden caretta caretta, gözlerini hafiften açıp çocuklara baktı. Kafesinden çıkmaya niyetlendiği sırada:

-Çocuklar, yardım edebilir miyim?

Nereden geldiğini anlamadıkları bu soru çocukları ürpertmişti. Arkalarını döndüklerinde yaka kartında "Caretta Caretta Koruma Gö-nüllüsü" yazan bir abla ile karşılaştılar.

Gölce:

-Merhaba, siz kimsiniz?

-Ben Deniz Kaplumbağalarını Koruma Kulübü'nün bir üyesiyim. Siz kimsiniz?

-Ne güzel. Biz onları biraz yakından görmek istedik sadece. Onlar için neler yapıyorsunuz?

-Biz, insanlar onların yuvalarına yanlışlıkla zarar vermesinler diye yuvaları tespit edip bu kafesleri yerleştiririz. Ayrıca her sabah

erken saatlerde sahile iner kaplumbağaların karaya çıkıp çıkmadıklarını kontrol ederiz.

Elindeki feneri hızla kapatan Selin:

-Biz sadece kaplumbağaları inceliyoruz. Bu sevimli canlılara zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu.

-Anladım, merak etmeyin. Bu kaplumbağaların geçmişi doksan beş milyon yıla yaklaşıyor. Ne yazık ki nesilleri tükenmekle tehdit altında. Bu konuda hepimize görev düşüyor.

Çocuklar, anlatılanları can kulağıyla dinlediler. Hayvanları korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlardı. Konuşma sırasında Kerem'in dikkatini yüksekçe bir tepedeki ışık çekti.

-Şurada gördüğüm kızıl ışığı siz de görüyor musunuz?

Damdan düşer gibi söylediği bu söz karşısında herkes afalladı. Gönüllü kız, iki kelam edeceği sırada Kemal:

-Yangın var! Yardıma koşun.

Keşif Takımı ne olduğunu anlayamadı. Selin de ağabeyinin peşinden koşmaya başladı. Gönüllü kız "Durun, beni dinleyin." dese de söz dinletemedi. Çocuklar birbirlerini takip ederek koşmaya başladılar.

-Oraya nasıl ulaşacağımızı biliyorum. Tarihî Likya Yolu'nu takip edeceğiz.

Bu yol bir hayli zahmetliydi. Tarihî kayalardan oluşan patika yolda yüksekçe merdivenler vardı. Bu taş basamakları neredeyse zıplayarak çıkmak gerekiyordu.

Kemal, Selin'den aldığı fenerle önlerini aydınlatıyordu. Bir rehber gibi onlara yol gösteriyordu. Hepsi de ne olduğunu henüz an-

layamadan onu takip ediyorlardı. Düşünceli olduğu ses tonundan anlaşılan Gülce:

-Bu yoldan ilerleyebileceğimize emin misiniz? Dik rampalar biraz gözümü korkuttu.

Kendinden gayet emin olan Kemal:

-Merak etmeyin bu yol çok uzun değil. Hem ormanı yanmaktan kurtaracağız.

Çevresindeki her şeyi süzen Eymen:

-Herkes eline birer dal parçası alsın hem de en kalınından. Dağcılar gibi önümüzü kontrol ederek ilerleyelim.

Hepsi etraftan birer dal parçası buldu. Kemal'in elindeki fener ve ay ışığı eşliğinde ağır da olsa ilerliyorlardı. Kimi zaman ayakları kayıyor kimi zaman da yüksekçe basamaklara atlamak zorunda kalıyorlardı.

Biraz ilerledikten sonra "Off yeter!" nidasıyla Kerem:

-Bu yoldan çıkmak beni yordu. Ben kısa yoldan ilerleyeceğim.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Gülce:

-En kısa yol burasıymış. Başka yol yok ki.

-Alevlerin olduğu yeri görebiliyorum. Şuracıktaki kayaları aştım mı oradayım. Siz yolu takip edin. Zirvede buluşuruz.

Kerem, Tarihî Likya Yolu'nu bırakıp kayaların olduğu bölüme çıkmaya başladı. İrili ufaklı kayalar taş merdivenlerden daha yorucuydu ama en azından zirveye ulaşmak daha kısa sürecekti. Birkaç dakika sonra Kerem'in "Hay aksi!" deyişi yankılandı. Yoldan devam eden diğer çocuklar durdular. Kardeşini iyi tanıyan Eymen:

-Kerem'e bir şey oldu galiba. Gidip bakacağım, siz bekleyin.

Gülce'nin çantasından başka bir fener

alan Eymen, kardeşinin arkasından kayalık-
lara çıkmaya başladı. Kerem'in yanına ulaş-
tığıında:

-İyi misin?

-Önümde duran kayalardan zıpladım. Şu-
raya adımımı atar atmaz ayakkabım yırtıldı.
Bastığım kayanın sivri kısmı delmiş olmalı.

-Çabalama ile çarık yırtılır, derler. Zor bir
iş yapmaya çalıştın. Sonucunda akşam vak-
ti başına bu iş geldi. Ayakkabını çıkarıp verir
misin?

Likya Yolu'nda kendilerini bekleyenlere
iyi olduklarını söyleyen Eymen, kıvrak zekâ-
sıyla biraz düşündü. Eline yerden bulduğu
sivri bir dal parçasını aldı. Ayakkabının yırt-
ılan bölümünün çevresine birkaç delik açtı.
Ayakkabının iplerini çıkarıp bir terzi edasıy-

la bu deliklerden geçirdi. Yırtığın bir altından bir üstünden ipleri geçirip birkaç düğüm attı.

-Al bakalım, yırtık kapandı. Seni eve dönerne kadar idare eder.

-Hay aklınla bin yaşa! Çok güzel oldu.

İkisi birlikte diğerlerinin yanına döndü.

Kemal:

-Herkes iyiyse biraz hızlanmalıyız. Bakın tepenin şu kısmında da alevleri görür gibiyim. Canım orman yanıp kül olacak. Yanımızda telefon da yok ki itfaiyeye haber verelim. Yine de oksijen kaynağı ormanımızı kurtarabiliriz.

Doruk noktasına ilerledikçe yükseltti artıyordu. Yolun bazı kısımlarında ağaçlar bitiyor yerine otsu bitkiler başlıyordu. Böyle

yerlerde aşağı doğru baktıklarında uçurum nefes kesici görünüyordu. Bu yol tarihî bir yol olduğundan korkuluk yapılmamıştı. Çocuklar dikkatlice tepeye tırmanmaya devam ettiler. Telaşlı olduğu anlaşılan Selin, elini kolunu sallayarak:

-Biri beni kurtarsın, yürüyemiyorum.

O anda herkes en arkadaki Selin'e baktı. Çantası hafiften havalanmıştı. Selin'in yanına koşan Kemal, feneri tuttuğunda çantanın bir ağaca takıldığını gördü. Bazı ağaçlar oldukça yüksek bazıları da alçaktı. Alçak olanlardan biri dalları vasıtasıyla yaramazlık yapmak istemişti. Ağacın dallarından Selin'in çantasını kurtardı. Sakinleşen Selin ve diğerleri adımlarını sıklaştırdılar. Biraz vakit kaybetmişlerdi.

Elini çenesine koyan Gülce:

-Epey yaklaştık ama aklıma takılan bir soru var. Alevleri görmemize rağmen hiç du-man yok. Neden?

Başını sallayan Kerem:

-Bu durum benim de dikkatimi çekti. Alev-ler, henüz ağaçlara sığramamış olabilir mi? Öyleyse tam zamanında yetişeceğiz.

Zirveye yaklaşmanın heyecanıyla taş ba-samakları seri bir şekilde geçmeye başladır-lar. Hâlbuki epey yorulmuşlardı. Bir orma-nı kurtarmanın sevinci tüm yorgunluklarını unutturmuştu. Artık tepenin uç kısmına gel-diklerinde rampa oldukça dikleşmişti. Biraz yavaşladılar. Bitkinlikten sağa sola yalpala-yan Gülce'nin ayağı kaydı. Bir iki adım geriye doğru sendeledi. Bir şey söyleyecek zamanı yoktu. "Beni kurtarın!" dese iş işten geçmiş olabilirdi. Bir ağabeylerine bir de uçuruma

göz ucuyla baktı. Ne yapması gerektiğini tam kestiremedi. Düşeceği sırada bir el Gülce'nin kolundan tuttu. Elin sahibi Selin'di. Gülce'yi kolundan kendine doğru çekip sarıldı.

-Yanımdan ayrılma.

Kemal, zirveye ulaşınca feneri kapattı. Ay ışığına inat alevler her yeri kaplamıştı. Her yer alevlerin yer aldığı çukurlarla doluydu. Kayalık bir araziye sahip zirvede hiç ağaç yoktu. Ağaçlar alev çukurlarına ve kayalara küsmüş; kenarlara kaçmıştı. Bu durumu fırsat bilen kayalar alevlerle el ele tüm alanı kaplamıştı. Elindeki sopayı havaya kaldıran Kemal:

-Zurnanın zırt dediği yere geldik. Herkes bir çukurun başına geçsin. Söndürdükten sonra bir başkasına geçeriz.

Eymen ve Kemal sopalarıyla, Kerem ise

ağaçların altından aldığı toprakla alevleri söndürmeye başladılar. Gülce ve Selin de çantalarındaki mataralardan su döküyorlardı. Hepsi de başlarına geçtikleri çukurları söndürmeyi başardılar. Sıra diğerlerine gelmişti. Yirmiye yakın alev çukuru vardı. Gülce ve Selin'in suyu bittiği için onlar da toprak alıp atmaya başladılar. Eymen ve Kemal daha büyük alev topları ile sopayla başa çıkamayacaklarını anlayınca taş parçalarını atmaya karar verdiler. Yaklaşık yarım saat sonra tüm alevler sönmüştü. Artık her yer karanlıktı. Alevlerin ışıltısı her yeri parlatırken yerini ay ışığına bırakmıştı. Ay ışığı da o kadar az geliyordu ki... Gövdesi oldukça kalın heybetli bir ağacın altına oturdular. Sırılsıklam terlemişlerdi. İçmek için bir yudum su bulamadılar.

Hepsini alevleri söndürmek için kullanmışlardı. Ağaçları zarar görmeden kurtardıkları için kendilerini birer kahraman gibi hissettiler. Gözleri ışıldayan çocuklar büyük bir iş başarmanın mutluluğuyla kısa bir süre dinlendiler. Sırtını dayadığı ağaçtan doğrulan Kerem:

-Karşı tepedeki alevleri de söndürmemiz gerekiyor. Yorulduğumuzu biliyorum ama oraya da gitmeliyiz.

Düşünceli bir hâlde Selin:

-Biz bu kadar uğraştık; itfaiye ve yardım ekipleri gelmedi. Bu karanlıkta alevleri nasıl görmemiş olabilirler ki?

Gülce:

-Belki de birçok yerde bunlardan var. Onları söndürmekten buralara elleri değmemiştir.

Eymen:

-İş başa düştü. Harekete geçme zamanı.
Beni takip edin.

Eymen ve Kemal önde diğerleri arkada karşı tepeye ilerlemek için ayaklandılar. Birkaç adım atmışken bir ses duyduklar. Sesin ardından alev çukurlarının her birinden küçük ısıltılar çıkmaya başladı. Şimdi ne oluyordu? Tepenin altındaki ejderha uyanmış alev püskürtmeye devam mı ediyordu? Gözleri fal taşı gibi açılan çocuklar söndürdükleri çukurlara doğru ilerlerken alevler tekrar yükselmeye başladı. Çocuklar birbirlerine baktılar. Bu duruma hiçbir anlam verememişlerdi. On dakika önce söndürdükleri ateş tekrar nasıl yanmaya başlamıştı? Etraftan buldukları taş ve toprakları yeniden alev çukurlarına atmak için ilerle-

diklerinde birinin onlara seslendiğini duy-
dular:

-Durun!

Ses tanıdık gelmişti.

-Evdeki hesap çarşıya uymadı değil mi?

-.....

Bu soruya kimse cevap veremedi.

-Alevleri bir türlü söndüremediniz.

Bu ses tanıdık bir hanımefendiye aitti ama kime? Sesin sahibi yaklaştı. Yaklaştıkça yüzü aydınlanmaya başladı.

Heyecanla öne atılan Selin:

-Aaaa sahildeki abla!

-Evet benim. Size arkanızdan seslendim. Tam bir şeyler açıklayacaktım ki ortadan toz oldunuz. Size yetişmek ne mümkün. Ben de başınıza bir iş gelmesin diye arkanızdan geldim.

Alnından terler akan Kemal:

-Madem bizim için geldin, alevleri söndürmemize yardım eder misin?

Yüzünde bir tebessüm beliren gönüllü kız:

-Sanırım edemem. Buranın ismi Yanartaş'tır. Zemininde bulunan basınçlı metan gazı deposuyla yaklaşık iki bin beş yüz yıldır yanan bacaları sayesinde bu alevleri oluşturur. Bacalardan gaz çıkışı dünyada sadece Çıralı'da yaşanır. Bu bacalar yağmur, çamur, kar, dolu demeden yanmaya devam eder. Yani ne yaparsanız yapın söndüremezsiniz.

Gönüllü, bu açıklamaları yaparken çocuklar hayretler içinde onu dinliyordu. Böylesi bir doğa olayını belki de mucizesini ilk defa duymanın şaşkınlığı içindeydiler. Gönüllü devam etti:

-Bu yüzden bölge halkı telaş yapmaz. İtfaiyeyi de aramaz. Yüzyıllardan beri bu duruma alışıklar. Hatta bununla ilgili yazılmış Yanartaş Efsanesi (Chimera) bile var.

Gölce merakla:

-Öyle mi, anlatır mısın?

-Olympos Dağı'nın eteklerinde yaşayan Chimera ejderhası varmış. Bu ejderhanın kafası aslan, vücudunun yarısı keçi ve arka kısmı da yılan şeklindeymiş. Ağzından çıkan devasa alevlerle ülkeye korku saçarmış. Nice yiğitler onu yakalamak ve ülkeyi kurtarmak sevdasına tutulmuşlar.

Gönüllü kız anlatmaya devam ederken arkadan biri seslendi:

-Sizi nihayet bulduk. Çocuklar, yüreğimize indiriyordunuz.

Ersan Bey, çocukları bulamayınca çok tedirgin olmuştu. Bir de Likya Yolu onu epeyce

yormuştu. Mehmet Bey, gönüllü kıza doğaya ve çocuklara sahip çıktığı için teşekkür etti. Ardından çocukları da alıp Çıralı sahildeki evlerine döndüler.

Keşif Takımı ve ailesi Çıralı'ya yaptıkları seyahat ile efsanelere konu olan Yanartaş'ı keşfetme şansı bulmuşlardı. Caretta caretaların denize ulaşma yolculuklarına tanıklık edip Likya Yolu ile tarihin tozlu sayfalarını araladılar. Chimera ejderhasına bir göz kırıp bu serüveni de tamamladılar. Belki ejderha hala yaşıyordur, ne dersiniz?

-Son-

Olimpos'un Sönmeyen Ateşi: Yanartaş; Antalya'nın Kemer ilçesi Çıralı köyü yakınlarında küçük, tarihi ve turistik önemi olan doğalgaz kaynağıdır. Denize yakın manzaralı bir konumda yer alır, taşlar arasından çıkan alevler turistlerin ilgisini çekmektedir. İki bin beş yüz senedir yanmaktadır. Yunan mitolojisine de konu olmuştur.

Taşlardan dışarı çıkan gaz, oksijenle temas edince alev alıp yanar.

Kaynak: <https://tr.wikipedia.org>

Daha fazla bilgi için karekodu okutabilirsiniz.

SÖZLÜK

KELİMELER

- **Billur:** Duru, temiz ve akıcı.
- **Haz:** Hoşa giden duygulanma, zevk.
- **Kamara:** Gemilerde oda.
- **Kelam:** Söz.
- **Matara:** Su kabı.
- **Mazur görmek:** Bağışlamak, affetmek.
- **Nida:** Çağırma, bağırma, seslenme.
- **Sema:** Gök.
- **Vesile:** Sebep, bahane.

DEYİMLER

Deyimleri birer cümlede kullanalım.

- **Eli değmemek:** Bir işi yapmaya zaman bulamamak.

.....

- **Ağzında bakla ıslanmamak:** Sır tutamamak, gizleyememek.

.....

- **Damdan düşer gibi:** Aniden, yersiz olarak.

.....

- **Kanı kaynamak:** İçten bir sevgi beslemek, yakınlık duymak.

.....

- **Zurnanın zırt dediği yer:** İşin en hassas, en önemli, en can alıcı yeri.
-

- **Yüzünü gören cennetlik:** Uzun bir süre ortalıkta görünmeyenler için kullanılır.
-

- **Saman alevi gibi parlamak:** Öfkelenmenin kısa zamanda geçmesi.
-

- **Bastığı yeri bilmemek:** Çok sevinmek.
-

ATASÖZLERİ

- **Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkcü dükânıdır:** Kişi bağlı olduğu çevreye, işe veya bir alışkanlığa eninde sonunda döner.
-

- **Evdeki hesap çarşıya uymaz:** Yapılan planlar ve hesaplamalar bazı zamanlar tutmaz.
-

- **Çabalama ile çarık yırtılır:** Olmayacak işi zorla yapmaya çalışan zarara uğrar.
-

BENİM HİKÂYEM

.....

.....

.....

.....

.....

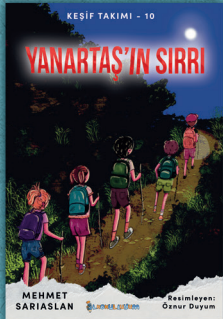
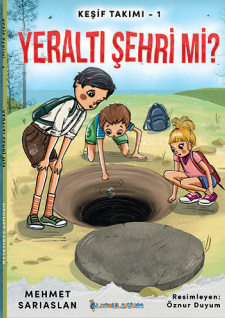
.....

.....

.....

.....

KEŞİF TAKIMI

“Vardım baktım bir kafes, içinde ne kuş var ne de bir ses.” Bilmecedeki hayvanı tanıyabildiniz mi? Serinin son kitabında kahramanlarımız bu kez Olimpos’a gidiyorlar. Olimpos’un sönmeyen ateşinin izini sürüyor, nesli tehlikede olan bir hayvanı keşfediyorlar. Acaba ateş neden sönmüyor? Nesli tükenmekte olan hayvan için kimler neler yapıyor?

**Sesli Kitap
Karekodu Okut**

Adres: İkitelli Osb Mah.
Yıldız Teknopark 2b02
Başakşehir / İstanbul

[f ilkokulluyum](#) [@ ilkokulluyum](#)

ISBN: 978-605-72983-1-7

9 781234 567897